తెలుగు కళాసమితి (న్యూజెర్సీ) ఉగాది మినీ కథల పోటీలో రు. 150 గెలుపొందిన రచన

వేషం

— కె.వి.ఎల్.ఎన్. ప్రకాష్

"ఇద్దరు అన్నదమ్ములున్నారు. వాళ్లిద్దరూ ఒకేసారి... అంటే... ఒకే రోజున కొన్ని నిముషాల తేడాలో పుట్టారు. గమ్మత్తేమిటంటే వాళ్లిద్దరూ ట్విన్స్ కారు. ఇదెలా సాధ్యం?" సిద్ధార్థ అడిగాడు.

మా ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న వాళ్లం ప్రతి ఏడాదిలాగానే ఆసారి కూడా గండిపేటకి పిక్నిక్‌కి వచ్చాం. భోజనానంతరం మా యువజన మంతా విడిగా కూర్చున్నాం. భుక్తాయాసం తీరాలి కాబట్టి ఇది 'జోజో టైం' అన్నాడు రఘు. "ఆఫీసులో ప్రతిరోజు చేసే పని అదే కదా రోజు వరసమార్పు" అని, క్విజ్ టైం ప్రతి పాదించాడు సిద్ధార్థ. ప్రతివారు ఓ ప్రశ్న అడగాలి. జవాబు చెప్పిన వారికి పది మార్కులు. ఎవరూ జవాబివ్వలేకపోతే ప్రశ్న అడిగినవారికి ఇరవై మార్కులు.

సిద్ధార్థ ప్రశ్నకి ఎవరం జవాబివ్వలేకపోయాం. అతనే ముడివిప్పాడు "ఆ సోదరులిద్దరు ట్రిప్లెట్స్‌లోని జంట అన్నమాట. వాళ్లని ట్విన్స్ అనలేం కదా!"

"ఇప్పుడు మీ వంతు" అంది సుప్రియ నా వంక తిరిగి. నా మెదడు ఉరకలు వేసింది. ఆఫీసులో సుప్రియ నాతో,సిద్ధార్థతోనే చనువుగా వుంటుంది నేనూ సిద్ధార్థా మంచి స్నేహితులమే అయినా ఆమె ప్రేమకై పోటీపడుతున్నాం. ఇప్పుడు నేను కూడా సిద్ధార్థకి తీసిపోననిపించే ప్రశ్న వేయాలి. ఎలా?...

... మెరుపులా స్ఫురించింది. గొంతు సవరించుకున్నాను. "పంథొమ్మిది వందల నలభై అయిదులో మన ప్రధాని పేరేమిటి?"

అప్పటికి మనకి ఇంకా ఇండిపెండెన్స్ రాలేదు కదా అని సుబ్బారావు, నెహ్రూనా అని సంశయిస్తూ సుప్రియా అన్నారుగాని, రఘు, కృష్ణ తెలీదు అన్నారు. అంటే... నేనీ మెలిక విప్పితే సుప్రియ ముగ్ధురాలయిపోతుంది. అయితే పిన్నీసుతో పెద్ద బెలూన్‌ని పొడిచినట్లు అన్నాడు సిద్ధార్థ "నలభై అయిదులో మన ప్రధాని ఎవరు అన్నది కాదు ప్రశ్న. అందుకనే ఇప్పుడూ అప్పుడూ మన ప్రధాని పేరు రాజీవ్ గాంధినే!"

"బ్రిలియంట్!" అంది సుప్రియ, ఆ ప్రశ్న అడిగిన నన్ను ఉద్దేశించి కాదు- దానికి సులువుగా సమాధానం ఇచ్చిన సిద్ధార్థని ఆరాధనగా చూస్తూ. నా హృదయాన్ని బ్లేడ్‌తో పెన్సిల్‌లా చెక్కుతున్నట్టు బాధపడ్డాను.

"మార్కులన్నీ మీరే మూటకట్టుకుంటే ఎలా?" అంది సుప్రియ. "[illegible] నేను అడగాలి కదూ? సరే! [illegible] కుమార్ అసలు పేరు ఏమిటి?"

సిద్ధార్థ ఆలోచిస్తున్న[illegible] వుండిపోయాడు. అతన్ని, సుప్రియని చూ[illegible] "యూసఫ్ ఖాన్" అన్నాను గర్వంగా.

'యూ హేవ్ నో [illegible]' [illegible] చూశాడు సిద్ధార్థ నా వంక. సుప్రి[illegible] [illegible]హంలో అప్రసన్నత, విరాకు కనపడడంతో [illegible]య్యింది నాకు ఆ చూపుకి అర్థం. తనకి [illegible] మార్కులు రాకుండా చేసిన నా మీద సుప్రియకి కోపం రావడంలో ఆశ్చర్యం ఏముంది? అయితే సిద్ధార్థకి సమాధానం తెలిసీ నోరు విప్పలేదన్నమాట! అఖండుడు, అసాధ్యుడు!అంతే కాదు ఉత్త దుర్మార్గుడు. చెక్కిన నా హృదయానికి ఉప్పు కారం అద్దినట్టు విలవిలాడాను.

ఈసారి ప్రశ్న అడగాల్సిన సుబ్బారావు అటు ఇటూ చూసి గుప్పెటితో మన్ను తీసి "ఈ

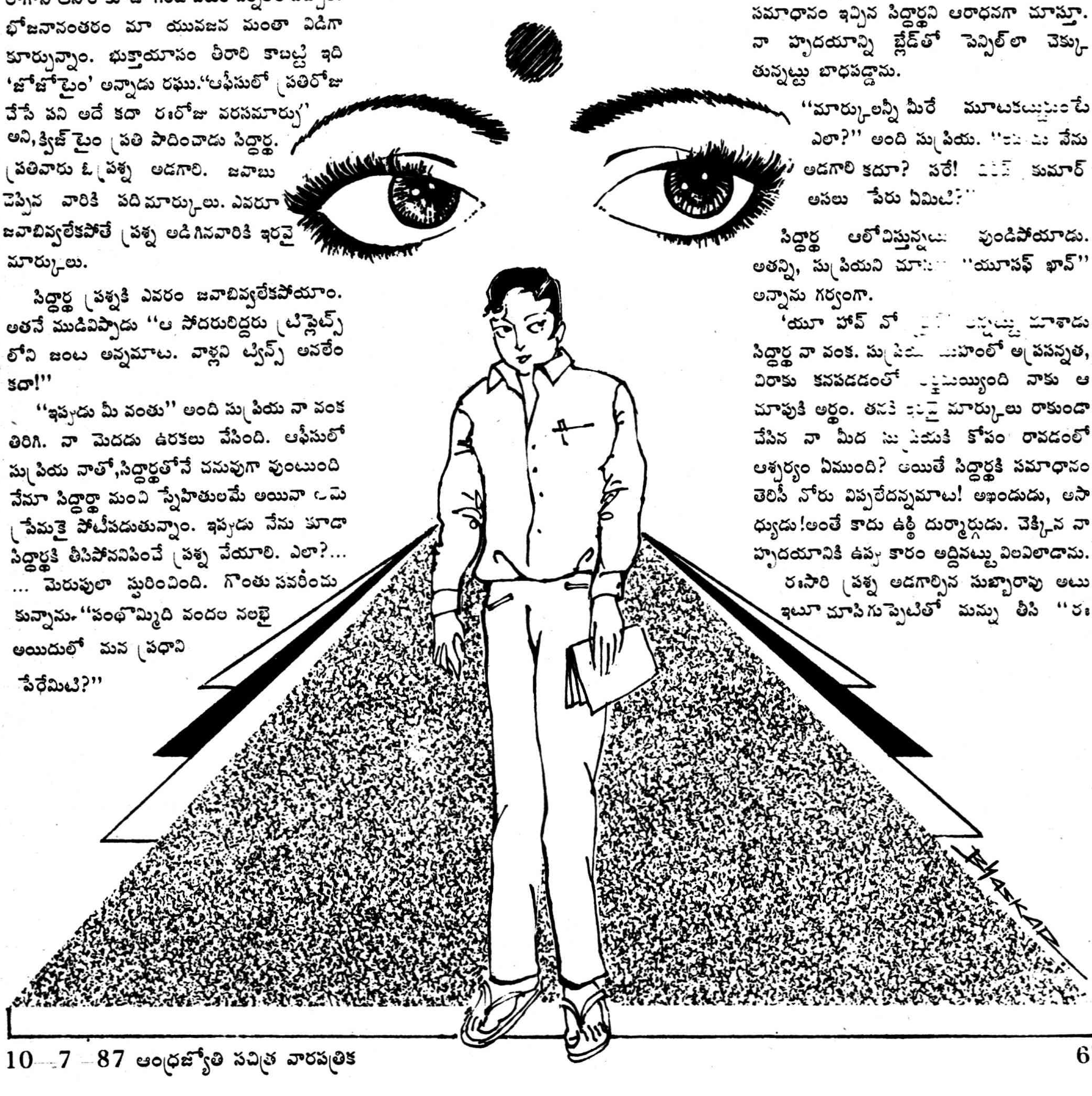

రచయిత స్వపరిచయం

"నువ్వు పెద్ద పేరున్న రచయితవోయ్!" అంటారు ఫ్రెండ్స్-నా పేరు కామరాజుగడ్డ వెంకట లక్ష్మీ నారాయణ ప్రకాష్. నువ్వు కెమికల్ ఇంజనీరువి అన్నారు ఆంధ్ర యూనివర్సిటీ వారు. అంతే కాదు సైంటిస్ట్‌వి కూడా అంటున్నారు రీజనల్ రిసెర్చ్ లాబొరేటరీ (హైద్రాబాద్) వారు. ముందుగా రచయితగా గుర్తించింది, ప్రోత్సహించినదీ ఆంధ్రజ్యోతి వారు.

నవ్వటం కన్నా నవ్వించటం, వ్రాయటం కన్నా చదవడం, అంతకన్నా వ్రాయాలనుకుని వ్రాయక పోవటం ఇష్టమయిన విషయాలు... చదవటం కోసమే చదవని వారికోసం వ్రాయటం కోసమే కాని రచనలు చేయాలన్న ఆశయం.

దాదాపు వ్రాసిన ప్రతికథకి బహుమతి అందుకున్న శ్రీమతి శ్రీ ఉదయిని, ప్రతిరోజు కొత్త కథకై ఎదురు చూసే ప్రసాద్, ప్రమోద్‌లు... ఇదీ మా కథ.

— కె.వి.ఎల్.ఎన్. ప్రకాష్

గుప్పెట్లో రేణువులు ఎన్ని వున్నాయి అని అడగవ్వా?" అన్నాడు.

"నీకు సమాధానం తెలియని ప్రశ్నలు అడగ రాదు" అన్నాడు రఘు.

"మరి ఏ ప్రశ్న అడగాలి?" సుబ్బారావు తలగోక్కున్నాడు.

"ఇక నువ్వేం ప్రశ్నలు అడగక్కర్లేదు! నువ్వు అడగడం, దానికి రఘు జవాబివ్వడం అయిపోయిం దిగా!" సిద్ధార్థ అన్నాడు. అందరూ నవ్వారు- నేను తప్ప. సుప్రియ అతనివంక మెచ్చుకోలుగా చూడటం గమనించాను.

రఘు ఓ పుల్లతో గొంగలి పురుగులాంటి పురుగును ఎత్తి చూపిస్తూ "ఈ పురుగు పేరేమిటి?" అని అడిగాడు.

"పుల్లకి ఎటుపక్క వున్నదాని గురించి అడుగు తున్నావు?" సిద్ధార్థ అడిగాడు. రఘుకి కోపం ఎక్కువ అని తెలిసినా అందరం నవ్వేశాం - నాతో సహా! రఘుకి కోపంతో పాటు ఉక్రోషం కూడా వచ్చింది. బెదిరిస్తున్నట్టు తన చేతిలో వెలుగుతున్న సిగరెట్‌ని సిద్ధార్థ ముక్కుకి అతి దగ్గరగా వుంచాడు.

సిద్ధార్థ కదలలేదు. సిగరెట్ వంకే తదేకంగా చూస్తూ అన్నాడు "ఇరవై రూపాయిలు ఇస్తే దాన్ని ముద్దుపెట్టుకుంటా!" అని. ఒక్క క్షణం ఆలస్యం చేయలేదు రఘు - జేబులోంచి కొత్త ఇరవై రూపాయిల నోటు తీసి సిద్ధార్థకి ఇచ్చాడు. అతను దాన్ని-అంటే ఇరవై నోటుని-ముద్దుపెట్టుకుని తన జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

గొల్లున నవ్వాం అందరం. పైట జారిపోయిం దని కూడా గమనించకుండా విరగబడి నవ్వింది సుప్రియ.

ఈ రోజున సిద్ధార్థకి ఏమన్నా పూనిందా? గత ఆరు నెలల నుంచి నేను, సిద్ధార్థ హోరా హోరీ తాపత్రయ పడుతున్నాం సుప్రియ వలపును పొందా లని. ఈ రోజు వాడు విజృంభించి నా అన్నాళ్ళ శ్రమని తృటిలో మటుమాయం చేశాడు. నా బుర్ర మొద్దుబారి పోవడంతో సిగరెట్ వెలిగించడానికి దూరంగా కదిలాను. (సుప్రియకి సిగరెట్లంటే ఎలర్జీ!)

నేను తిరిగి వచ్చేటప్పటికి రాజకీయాలు చర్చిస్తు న్నారు. ఎన్నికల ప్రచారంలో రాజకీయ నాయకులు వేషాలు మార్చటం ఘోరమనీ తప్పని అంటు న్నాడు రఘు. "ముస్లింలు ఎక్కువమంది వున్నారని ఆ టోపీ పెట్టుకోవడం... ఛీ! ఛీ! బాగా దిగజారి పోయారు!"

"అందులో తప్పేముంది? ఓటర్లని ఆకట్టు కోవాలని వాళ్ల ప్రయత్నం" సుప్రియ అంది. నేను సిద్ధార్థ వంక కుతూహలంగా చూశాను. నిన్న ఈ విషయం మీదే యన్టీఆర్‌ని తూర్పార పట్టాడు నా దగ్గర మరి.

"మీరు పొరపాటుపడుతున్నారు సుప్రియ గారు!" సిద్ధార్థ అన్నాడు. "అది ఆకట్టుకోవడం కాదు. ఇప్పుడు మీరు కట్టుకున్న చీర గార్డెన్ సిల్క్ కదూ? చాలా బాగుంది! పిక్నిక్‌కి వచ్చినప్పుడు ఈ చీర... మరి ఏదన్నా పేరంటానికి వెళ్లినప్పుడో? పట్టు చీర కట్టుకుంటారు. అంటే ఎక్కడికి వెళ్లినప్పుడు ఆ సందర్భానికి తగ్గ వేషం అన్నమాట. అంతేగాని దాన్ని ఓట్లకోసం ప్రాకులాటగా అనుకో కూడదు!" చాలా కన్విన్సింగ్‌గా చెప్పాడు. సుప్రియ అతని వంక ప్రశంసాపూర్వకంగా చూసింది.

అక్కడ అంతమంది లేకపోతే నా గుండెలు బాదుకునేవాడ్ని! నిన్న ఇంకోలా అని నా నోరు మూయించాడు. ఈ రోజున ప్లేటు తిప్పి, వేషం మార్చి సుప్రియని బుట్టలో వేస్తున్నాడు. అయితే సమయోచిత వేషం లేకపోతే విజయం సాధించలేం!- ఇప్పటి సిద్ధార్థే దానికి ఉదాహరణ.

***   ***   ***

సూర్యుడు అస్తమించే ప్రయత్నంలో వుండగా మేం తిరుగు ప్రయాణం పట్టాం. బస్సు ఎక్కబో తుండగా ఓ అమ్మాయి మా దగ్గరకి వచ్చింది. ఆమె ఎందుకో సంశయిస్తూ నిలబడితే సిద్ధార్థ అడిగాడు "ఏం కావాలి?" అని.

"మీరేం అనుకోకపోతే చిన్న విన్నపం. నేను అనె ఎంప్లాయ్‌డ్ గ్రాడ్యుయేట్‌ని. బ్యాంక్ పరీక్షలకి అప్లై చేస్తున్నాను. పరీక్ష ఫీజుకి నలభై రూపాయిలు కావాలి. మీరు సాయం చేస్తే మీ మేలు మరవను ఈ జన్మకి" అంటూ అప్లికేషన్ ఫాం, సర్టిఫికెట్స్ చూపించింది.

ఇందాక రఘు నుంచి తీసుకున్న ఇరవై నోటు తీసి ఇచ్చాడు సిద్ధార్థ. ఇంకెవర్నీ అడగకుండా థాంక్స్ చెప్పి వెళ్లిపోయింది ఆ అమ్మాయి. మా అందర్నీ చూస్తూ అన్నాడు "మూలిగే నక్కమీద పడే తాటికాయల్లాంటివి ఈ పరీక్ష ఫీజులు..."

అతని మాటలు పూర్తికానియ్యలేదు నేను. "వారం రోజుల క్రితం ఈ అమ్మాయి సికింద్రా బాద్ స్టేషన్ దగ్గర కనబడి గాంధీ హాస్పిటల్లో వున్న వాళ్ళ తాతయ్యకి మందులు కావాలని చెప్పి అయిదారుగురి దగ్గర యాభై వసూలు చేసింది. ఇంకో గంట తర్వాత సినిమాహాలులో ప్రత్యక్ష మయ్యింది!"

సిద్ధార్థకి నా మీదో, ఆ అమ్మాయి మీదో పట్టరాని కోపం వచ్చింది.

సుప్రియ అడిగింది అతని బదులు "ఆ అమ్మాయే ఈ అమ్మాయి అనీ, ఇదంతా మోసం అని తెలిసీ ఎందుకు ఆయన్ని హెచ్చరించలేదు?" అని.

"ఎందుకా?" నవ్వాను. "సమయోచితంగా సందర్భానికి తగ్గట్టు వేషం మార్చడం తప్పకాదని తీర్మానించారుకదా! తప్పో ఒప్పో, మీకే తెలిసి రావాలని నేను నోరు విప్పలేదు."

సుబ్బారావు, రఘు నవ్వారు. సిద్ధార్థ మొహం నల్లగా, నలుపుకి నిర్వచనంలా మాడిపోయింది. అయిదారు క్షణాల తర్వాత సుప్రియ "మా అభిప్రాయం తప్పని చక్కగా నిరూపించారు" అని చిన్నగా నవ్వుతూ అంది.

ఆ ఒక్క మాట, ఆ చిరునవ్వు చాలు నా మనసు పులకరించడానికి. తిరుగు ప్రయాణంలో సుప్రియ నా పక్కన కూర్చోవడం అన్న సూచన చాలు-సిద్ధార్థ చిత్తుగా ఓడిపోయాడని చెప్పడానికి.